

Associació de Veïns l'Illa (ASSOC)

Els anys immediatament posteriors a la mort del general Franco van ser un període de gran efervescència social amb moviments cívico-socials i político-sindicals. Tenien com a objectiu la transformació de la ciutat de Benidorm per tal de construir una societat democràtica i participativa, semblant a la resta de països d'Europa Occidental. En aquests primers anys, atesa la nul·la experiència assolida durant la dictadura franquista, hi havia una confusió entre els elements polítics, sindicals, ciutadans, etc. En aquest context cal inscriure la fundació a la nostra ciutat de l'Assemblea Democràtica de Benidorm el 10 de setembre de 1976. Estava integrada per partits polítics molt diversos (socialdemòcrates com UDP, d'esquerres com PSOE, PSP, PCE i fins i tot independentistes com el PSAN) a més de moviments sindicals i col·lectius cívics. La seua heterogeneïtat va provocar que desapareguera un any més tard i que en el seu lloc aparegueren dues associacions. Per una banda sorgí una plataforma de caràcter estrictament polític i sindical i per una altra, una associació de caràcter cívico-social. Aquesta última va ser l'Associació de Veïns l'Illa, fundada el 21 de maig de 1977 en una assemblea celebrada a la desapareguda sala de festes Géminis de l'avinguda de l'Aigüera. La seua breu però decisiva història ha estat narrada per Rafael Alemany el qual destaca que *va ser una ... escola de participació democràtica, on molts vam aprendre a escoltar i valorar les opinions contràries a les nostres, a assajar la formulació de solucions de consens, a conviure amb el pluralisme ideològic.*

Malgrat el seu nom, va ser molt més que una associació veïnal. A les seues assemblees, normalment amb alta participació, es debatien temes tan diversos com urbanisme, sanitat, educació, etc., i es prenen les decisions adients per tal d'assolir les reformes que es consideraven imprescindibles. La seua activitat es va centrar fonamentalment en dos anys, 1977 i 1978, que Rafael Alemany qualifica d'hiperactius.

En l'àmbit educatiu la seua activitat va anar dirigida a incrementar les places escolars del sistema públic en tots els seus nivells. Així es va aconseguir la creació de la primera guarderia infantil municipal Casa de Marcos, dels col·legis de primària Gabriel Miró i Mestre Gaspar López i la creació del primer

institut de secundària, l'actual Pere Maria Orts i Bosch.

Pel que fa a l'urbanisme, l'associació tingué un paper destacat en la instal·lació de semàfors al llarg de la carretera nacional 322 que aleshores travessava el nucli urbà de Benidorm i on havien mort varies persones en accidents de trànsit. Les actuacions davant l'Ajuntament i la delegació provincial d'Obres Públiques així com una manifestació de protesta a la mateixa carretera, van assolir la instal·lació de semàfors d'aquesta primera circumval·lació de Benidorm.

Pel que fa a la sanitat, es va produir una manifestació pels principals carrers de Benidorm el 17 de juny de 1978. Va finalitzar a les portes de l'ambulatori del carrer Tomàs Ortuño i es va llegir un manifest conjunt de les diferents forces polítiques i sindicals tot demanant la construcció d'un hospital comarcal.

L'associació va intervenir també en el problema de l'aigua. La greu sequera de l'any 1978 va impulsar els seus socis a realitzar gestions davant els organismes escaients i a celebrar una manifestació unitària celebrada el 17 de setembre. Convocada per una vintena de partits polítics, sindicats i associacions locals, va comptar amb l'assistència d'unes 1.500 persones.

El creixement de la ciutat havia fet que el barranc de l'Aigüera quedara dins del seu centre urbà. Es va originar una polèmica sobre quina solució urbanística es podia donar a aquest element i l'associació es va alinear al costat dels qui pensaven que s'havia de convertir en parc públic. A més, en novembre de 1978 va impugnar el Pla Parcial de l'Aigüera Nord proposat per l'Ajuntament per tal que l'ordenació del barranc es fera tenint en compte tot el conjunt. El ple municipal va acceptar aquesta proposta al mes següent, amb la qual cosa s'obria pas a la construcció del parc de l'Aigüera.

L'associació va intervenir també en els processos que culminarien amb la consecució del Parc Comarcal de Bombers, la Llar del Pensionista, la piscina municipal, etc. A més va iniciar accions destinades a la conservació del patrimoni lingüístic i cultural de la nostra ciutat: cursos de valencià, premis literaris Abril i El gos i la tortuga, conferències, etc.

Conclou la transició democràtica, la normalització de la vida política, sindical i cívica, va fer que aquesta

associació ja no tinguera raó de ser. Va estar presidida successivament per Ausencio Martínez, Joan Manuel Lloret, Àngel Elías i Ramon Cantó.

Diccionari de Benidorm